

Darkside Blues [DVD]

Darkside Blues [DVD]

"Vakker" og "voldelig" er beskrivelser vår anmelder trekker frem om Yoshimichi Furukawas *Darkside Blues*. Dessverre er det ikke alle sider av produksjonen like gode.

D?kusaïdo Bur?su
Yoshimichi Furukawa
J.C. Staff
1994
Sandrew Metronome
4:3 Fullskjerm (1.33:1)
Dolby Digital 5.1
83 min.
2

4

Mørk fremtid

En gang i fremtiden kjøper et privat selvskap ved navn ?Persona Century Corporation? opp over 95% av verden. Selskapet styrer planeten fra sin base i atmosfæren med et kynisk stålgrep. Omgitt av høye betongmurer, klamrer dog en liten del av Tokyo seg fast. Det ville, anarkistiske fristedet er kjent som ?Tokyo Darkside?, og er trolig det farligste stedet i verden. Her møter vi en gjeng rotløse rebeller, som kommer i kontakt med både mirakelmenn og geriljasoldater. Alle vil sette en stopper for det kontrollerende selskapet.

Filmen åpner med et smerteskrig. Et sted dypt inne i Selskapets flaggborg, blir en ung kvinne utsatt for tortur. Overgriperen er ingen ringere enn en av Selskapets arvinger, en kvinne like blodtørstig og sadistisk, som hun er vakker. I trappen sitter hennes bleke bror og nyter det bestialske synet mens han likegyldig nipper cognac. Når fangen ikke snakker for seg, blir hun brutalt koblet fast til en heslig maskin. Den grusomme sonaten når sitt høydepunkt idet sadisten vrir om på en bryter og starter apparatet. Fangen ser så sin egen kropp langsomt blir transformert til gull. Ut av intet kommer en gammeldags hestedrosje til synet. Kusken er en sortkledd og mystisk ung mann, med en likegyldig mine. Han skjenker menneskene i rommet et kort blikk, før han forsvinner i løse luften. Igjen er det kun noen glødende hjulspor.

Vakkert voldelig beskriver kanskje *Darkside Blues* best. Tegningene er elegante og skarpe i streken. De kunne vært tegnet med samme hånd som f.eks slageren *Vampire Hunter D: Blodlust* (Yoshiaki Kawajiris anime fra 2000). Tegnerne har virkelig gått inn for å fremheve øyne, neser og til og med hver enkelt hårlokk. Figurene er så plassert på en

bakgrunn som med sine dystre gråtoner, maler et til tider nydelig bilde av den dysfunksjonelle verdenen filmen utspiller seg i.

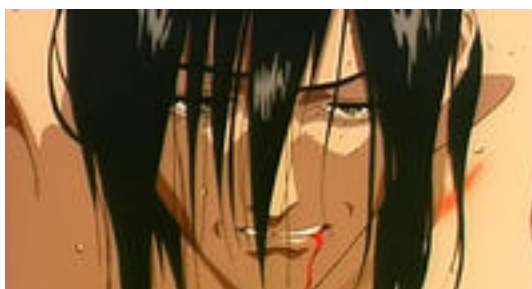
Dessverre svikter filmen litt i karakterdesignet. Det hjelper svært lite at tegningene er vakre og detaljerte, når figurene ofte er kjedelige. Det er selvfølgelig en smakssak, men i mine øyne er mange av personene meget anonyme i alt fra tilknytning til hovedplot, til væremåte og kostyme. Et veldig godt eksempel er vår dystre hovedrolle, den sortkledde kusken. Han er kledd i stilfulle, victorianske klær og ville havnet i kategorien ?Høye, mørke og råtøffe animeikoner?, sammen med Spike Spiegel (*Cowboy Bebop*, 1998), Alucard (*Helsing*, 2001) og Tatsumi Saiga (*Speed Grapher*, 2005), hadde han bare beveget seg litt, i stedet for å være stiv som Knerten. Ja han står til og med stille når han sloss! Spørsmålet er om det er mangel på fantasi, eller om det er et forsøk på å få han til å virke allmechtig. Det er ikke spennende å se bildet bli svart, mens vår tungsindige kusk blir opplyst av et grelt blått lys, mens han lirer av seg et likeglad budskap om at han skal justere verden, mens han sender røde lyn igjennom luften.

Gjennom hele filmen stikker animasjonen litt kjepper i hjulene for meg. Den er hakkete, til tider litt vel simpel, som tatt på helen. Lyden passer ofte ikke helt til bildet, som tar meg til en annen sak; nemlig musikken. Her kunne man gjerne brukt litt mer tid. Det er for det meste simpel elektronisk synth og grinete elgitarer. I et tilfelle er det en gammel afroamerikansk bluesmusiker som spiller en gammel ballade om tiden før diktaturet og Selskapet. Det som i begynnelsen gir deg gåsehud og assosiasjoner til undertrykkelsen av svarte i USA, går fort over til en knasende og noe ?cheezy? røre.

Replikkene er et annet hull i veien, eller rettere sagt historien som blir fortalt gjennom dem. Man får et spennende univers presentert og man slår seg til ro der. Så tar brått handlingen et bestemt tak i nakken din, og kaster deg av gårde. Filmene er brått over, og man finner seg selv stirrende tomt på den ikke-oversatte rulleteksten med en hånd på nakken. *Darkside Blues* er tross alt løst basert på en roman av Hideyuki Kikuchi (mannen bak *Vampire Hunter D*-bøkene) med samme navn, og man skulle tro at det var mye mer kjøtt på beinet her.

En annen ting, er den noe hyppige bruken av symbolikk. Edderkopper som dekker hele rom med creepy spindelvev, en luftspeiling i form av et flammehav. Symbolikk for symbolikkens skyld funker sjeldent. Jeg blir rett og slett villedet vekk fra den egentlige essensen. Kanskje fordi den er en smule tynn? Døm selv!

Utgivelsen:

DVD-utgivelsen inneholder den japanske originalversjonen fra 1994. Ut i fra bilde og lyd så har den ikke gått gjennom noen som helst form for restaurering. Noen form for ekstramateriale er heller ikke å finne.

Jeg sitter ikke igjen med så mye etter å ha sett *Darkside Blues*. Det er synd. Universet og bakteppet er spennende og vår mørke kusk er på mange måter gripende og original. Dessverre, ser jeg for lite til universet, kusken eller noen av de andre nøkkelpersonene, til at jeg klarer å leve meg inn i historien. Jeg elsker japansk tegneseriekunst og popkultur, og skal kaste meg over originalboka. Såpass har filmen egget meg. Ikke at det gjør filmen noen tjeneste. Den faller fort i glemmeboka.

Anmeldt av Kristian D. Laache, 05.04.10

Takk til Sandrew Metronome for anmeldereksemplar.

Darkside Blues - Trailer:

Ja

[DarksideBlues_cover;](#)